

streng, som var nedsettende, men som efter min Opfattelse er ubillig og uretfærdig, navnlig naar den bygges paa saa løse og usikre Præmisser som dem, han for en stor Del fremførte. En stor Del af, hvad han fremførte, var ikke Andet end Spørgsmaal, Spørgsmaal, han forlangte besvarede af den høitærede Regjering, og med Hensyn til hvilke han i Begyndelsen af sit Foredrag sagde, at han vilde vente at høre dem besvarede, inden han vilde udtale sin Dom; men ikke desto mindre var, da han kom til Slutningen af Foredraget, Dommen fix og færdig. Dernæst var der Meget af det Andet, som han nævnte, der ikke var Spørgsmaal, men som fremførtes som Fakta, og med Hensyn hertil har jeg det Indtryk, at jeg ikke har faaet en absolut Sikkerhed for, at hans Fremstilling er fuldstændig rigtig, fremstillet med de sande Færvær. Naar jeg f. Ex. hørte det ærede Medlem tale om Bevillingen til Frederikshavns Havn, ja saa er det ganske vist, at der blev givet en saadan paa Tilleggsbevillingen i 1881, men lad os dog endelig erindre, hvorledes Sagen hang sammen. Den høitærede Minister fremførte et særligt Lovforslag om Bygningsforanstaltninger ved Frederikshavns Havn, og han begjærede et Beløb stillet til sin Raadighed for det kommende Aar for at kunne paabegynde Arbeidet. Den Gang var imidlertid Visnepolitikken i Møde; Lovforslaget, som blev fremført af Regjeringen, blev henvist til Udvalget til levende Begravelse, men samtidig var der hos flere Medlemmer, flere indflydelsesrige, mægtige Medlemmer her i Thinget en stærk Interesse for dette frederikshavnske Spørgsmaal. Man vilde gjerne have det løst, det gjaldt kun om at finde en Udvei og dog bevare den af Partiførerne fastslaaede Visnepolitik. Hvad gjorde man saa? Man fik i Stedet for et Lovforslag et Vædringsforslag frem, og da man ikke var sikker paa, hvorledes det egentlig vilde gaa med Finantsloven, valgt: man, for at give denne Bevilling en fuldstændig sikker Karakter, at sætte den ind paa Tilleggsbevillingen, uagtet det var Alle og Enhver fuldstændig klart og tydeligt, at der ikke kunde være Tale om at anvende det Beløb i det Finantsaar, hvis Slutning man allerede nærmede sig til. Det var ingenlunde efter den høitærede Ministers Forlangende, at et saadant Forslag blev stillet paa Tilleggsbevillingsloven. Han fastholdt nemlig, at han ønskede at faae det fremmet igjennem Lovforslaget, at det var ham tidsnok at faae Pengene til næste Aar, og samtidig ønskede han andre Bestemmelser i Lovforslaget. Men det var paa Forslag af det ærede Medlem selv, der talte, at denne Be-

villing blev givet. Derfor siger jeg, at vi vide, hvorledes det hænger sammen med denne Bevilling, og at der derfor i 1881 ikke kunde anvendes nogle Penge, var Noget, vi Alle vidste. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlems Udtalelser staa ikke for mig som saa fuldstændig sikre, naar jeg tillige ser hen til et andet Punkt af det, han nævnte, og som jeg ogsaa kjender Noget til. Jeg skal ikke komme ind paa nogen af de forskjellige Meddelelser, som vi have faaet om de forskjellige politiske Høiremøder, men jeg skal dog, da det ærede Medlem nævnedes Høiremødet, sige, at den Fremstilling, som han gav, stemte ikke med det, som jeg har set med mine egne Øine. Jeg kom som Tilskuer ud til dette Møde, fordi det var sagt mig, at man vilde gjøre et Forsøg paa at krænte den Forsamlingsfrihed, som er tilfagt alle Borgere — althaa ogjaa Høiremand —, naar de have Lust til at holde Møde. Jeg henhører til det danske Folk, blandt hvis Egenfæber det ærede Medlem igaar nævnedes det, at det hader Tyranni og Vold mod Andres forskjelligeartede Meninger. Det var sagt mig, at saadan Vold skulde udvæses der, og jeg vilde dog se, om det virkelig var sandt. Jeg vilde se, om man virkelig skulde opleve noget Saadant. Nu har jeg senere i en Avis læst, at det ærede Medlem skal have sagt paa et Møde, at han var der tilstede med den Hensigt at dæmpe de oprørte Vølger og at faae Temperaturen bragt ned saa lavt som muligt, og at det var hans Fortjeneste, at det var gaaet saa stille og fredeligt. Jeg tilstaar, at da jeg læste det i Avisen, tænkte jeg, at det var en forfærdelig Spadsmager, der havde skrevet en saadan ironisk Fremstilling af dette; thi det stemte ikke med den Opfattelse, jeg havde faaet, med hvad jeg havde set og hørt. Naar det ærede Medlem imidlertid igaar har meddelt os, at det virkelig var hans Hensigt paa det paagjældende Møde at dæmpe de oprørte Vølger, (Højestein: Ikke blot min Hensigt, men jeg gjorde det virkelig!) — det er mig, der har Ordet for Dieblisset — er det en Selvfølge, at saa hyde de Hensyn, man bør tage, selvfølgelig ikke derom at fremføre, nogen som helst Tvivl. Men naar det ærede Medlem har havt denne Hensigt, ja, saa maa det ærede Medlem, der selv saaledes har bragt sig og sin Virksomhed og sine Fortjenester ved denne Seilighed frem, undskyldte, at jeg udtaler, at jeg aldrig i mine Dage har set noget Memne, der i den Grad mangler Evnen til at give denne sin Hensigt Udtryk paa en for Andre let forståelig Maade. Det var ikke alene mine Meningsfæller, der ikke have forstået